

3. 9. 1751

Madrás, Karnátaka, Indie

„Nedalo se nic dělat, lorde Davide, ten hoch byl vlastně mrtev už ve chvíli, kdy byl zraněn. Je mi to líto.“

Doktor Samuel Hunter smutně zakryl obličej mladého podporučíka a pokynul několika domorodým sluhům, aby ho odnesli. V dusnu, které kolem panovalo, bylo nezbytné tělo co nejrychleji připravit k pohřbu. Věděl jsem, že Hunter mluví pravdu. Nebyl to jen tak nějaký běžný armádní chirurg, vlastně vůbec nepatřil k vojsku ani k Východoindické společnosti, ale byl to opravdový studovaný doktor s léty zkušeností. Lékařem mé rodiny byl, kam má paměť sahala, a pokud řekl, že podporučík neměl šanci, bylo to tak. O to větší hořkost jsem cítil.

„Není to vaše chyba, doktore, ale moje,“ odpověděl jsem tiše. „Zatím mě omluvte, nebudu vás již rušit.“

Opustil jsem depresivní budovu vojenského lazaretu, prošel rušnou a špinavou hlavní ulicí města Madrásu a zamířil k blízké taverně, kde na lavicích u stolu sedělo několik mužů v červených kabátech. Ale žádného z nich jsem nehledal.

Lord Alastair MacDermott se držel trochu stranou od ostatních, nápadný ve svých tmavých evropských šatech, a zamyšleně si pohrával s cínovým pohárkem, vedle kterého ležel na stole jednoduchý třírohý klobouk spolu s rozečteným dopisem a koženou pochvou se širokým horalským mečem. Proužek klanového tartanu uvázaný na jílci zbraně byl jedinou připomínkou jeho rodiny, jediným prohrěškem proti zákonu o oblečení.

Když uslyšel moje kroky, otočil se na lavici a zkoumavě na mě upřel zelené oči.

„Tváříš se, jako by někdo umřel, Davie,“ poznamenal, „počítám tedy, že mladý Corney to má za sebou.“

Beze slova jsem přikývl a přisedl si. Mávl jsem na dívku v červeném sáří, která tu obsluhovala, a ta přede mne postavila pohárek s tmavou tekutinou. Bezmyšlenkovitě jsem si pořádně lokl.

„Opatrně, zdejší arak má sílu,“ varoval mě Alastair, ale pozdě.

Bylo to, jako bych se napil tekutého ohně. Rozkašlal jsem se a Skot mne pohotově udeřil dlaní do zad.

„Nic si z toho nedělej, Davie,“ pokračoval, „Corney byl hlupák. I na *Sassenacha*. Nechal by se zabít dřív nebo později. McAutie říkal, že bylo štěstí, že to nekoupil nikdo další.“

„Nebylo mu ani osmnáct,“ odpověděl jsem, „mohl zkušenosti nabrat. Navíc nám bude chybět. Kromě kapitána Ferrela to byl jediný důstojník, kterého jsem tu měl. Budu se muset guvernéra Saunderse zeptat, jestli by mi někoho vhodného nepropůjčil.“

Alastair pokrčil rameny. „Ferrel je dobrý velitel, jen co se dostane z té malárie. Na pětáctýřicet chlapů stačíme sami s McAutiem a ostatními poddůstojníky. Navíc dost pochybuji, že Saunders bude někoho mít, královští důstojníci nerostou na stromech. Ty s Ferrelem jste nejspíš v Madrásu jediní.“

„Stejně to zkusím,“ řekl jsem, „spokojil bych se i s někým od Společnosti, hlavně když bude mít trochu zkušeností.“

„Něco se chystá?“ zeptal se Alastair.

„Dorazil Robert Clive,“ odpověděl jsem. „A přesvědčuje guvernéra k jistému dost riskantnímu plánu.“

„A ty jsi byl dost šílený na to, abys nás do toho zatáhl?“ usmál se Skot.

„V celém Madrásu i s pevností není ani 400 evropských vojáků. Nemůžeme zůstat stranou,“ opáčil jsem. „Tady se počítá každá mušketa.“

„Já jsem jedině pro, začínal jsem se tu pomalu nudit.“

„A starý pan Hughes tě začíná podezřít, že tvé návštěvy jeho ctnostné katolické manželky nemají za účel jen studium bible,“ nepatrně jsem se usmál, pak jsem však natáhl ruku k papíru na stole. „Zprávy z domova?“

„Ale z tvého,“ odvětil Alastair. „Sestra píše z Londýna.“

„Jakpak se malé Beth líbí v centru světové civilizace?“ zeptal jsem se vesele a na okamžik zapomněl na mrtvého Corneyho. „A jak jí jde škola?“

Bývalý jakobita si opovržlivě odfrkl. „Asi jako by se tam líbilo mně. Raději ti nebudu číst, co píše o tobě ohledně toho, že jsi otce přesvědčil, aby ji poslal do Anglie. Prý se ti za to jednou pomstí.“

„Takhle je alespoň v bezpečí,“ odpověděl jsem opět vážně. „Snad tak alespoň bude mít ke své pomstě jednou příležitost.“

Pomaloučku jsem dopil svůj pohárek se zdejší pálenkou a nechal na stole několik mincí. Za sebe i za Alastaira, jak se už stalo skoro tradicí.

„Vypravím se za guvernérem,“ řekl jsem, když jsem vstával, „ty se zastav za Ferrelem. Zajímalo by mne, kdy bude opět schopen služby. A Hughesově rezidenci se, prosím tě, obloukem vyhni.“

„Mám pro vás překvapivě dobrou zprávu, podplukovníku,“ informoval mě Thomas Saunders, guvernér britského Madrásu, který byl našťastí zrovna v ten čas ve městě přítomen.

Guvernér byl sedmatřicátník statné postavy, ale možná vlivem prožitých útrap začínal předčasně šedivět. Jeho rezidencí sice byla pevnost Fort St. David, ale po odchodu Francouzů z Madrásu se chystal své sídlo opět přesunout do města. Měl právě nějaké jednání a přijal mě v předpokoji své kanceláře, kde na stěně stále ještě visel velký portrét Ludvíka XV. Když procházel dveřmi, zahlédl jsem mladého Roberta

Clivea skloněného nad velkou mapou. Nelhal jsem Alastairovi, když jsem říkal, že se chystá něco velkého.

„Zrovna se u mě přihlásil jeden mladý podporučík, který prý nedávno unikl ze zajetí mogulů, a požádal mě o zařazení,“ pokračoval guvernér. „Tady je jeho dekret. Byl bych vám vděčný, kdybyste se ho ujal. Vaše jednotka jsou jediní královští vojáci v Madrásu.“

Ovládl jsem se, abych se neušklíbl. Všemocná Východoindická jednoduše nechtěla vyplácet dalšího důstojníka. Přesto jsem si od Saunderse vzal důstojnický dekret opatřený několika pečeti a rozbil ho.

„John Ferrel?“ vydechl jsem překvapeně. „Beru ho, Excellence.“

Saunders tázavě pozvedl obočí, ale já se na okamžik v duchu vrátil do doby před čtyřmi lety, do džungle nepříliš daleko odtud.

„Raději bychom se měli vrátit, sáhíbe, a vzít s sebou víc mužů,“ varoval mě můj domorodý průvodce Adirake Benjawan, pastevec z nedaleké vesnice, který bůhví odkud uměl plynně anglicky. Připadal mi spíše jako uprchlý vzdělaný sluha, ale rozhodl jsem se to raději příliš nezkoumat.

Sevřel jsem pevně mušketu a odpověděl: „A kdo s námi půjde, Benjawane? To zvíře už zabilo osm lidí. Ty jsi jediný, kdo měl dost odvahy zavést mě na místo posledního útoku.“

„A co vaši muži?“ navrhl Ind.

Chápal jsem jeho nervozitu, navíc on byl ozbrojen jen prostým kopím a mou rezervní pistolí.

„Všichni jsou daleko,“ odvětil jsem.

Hlavní muškety jsem opatrně odhrnul několik velkých listů jakési tropické rostliny a vyhlédl do míst, kde džunglí protékala úzká říčka.

„Než by dorazili, byli by další mrtví. Asi jsme tu, podívej, Benjawane!“

Na travnatém břehu nedaleko vody ležel proutěný košík s prádlem. V proudu zde bylo několik velkých balvanů, které tvořily jednoduchou náhražku lávky pro kohokoliv, kdo měl dost odvahy po kluzkých kamenech přejít. Zahlédl jsem mezi nimi zachycených několik kusů žluté a červené látky. Oblečení, které indická žena prala, když přišel útok. To, co z pradleny zbylo, jsem viděl ve vesnici.

„Tygr zaútočil tam odtud,“ ukazoval Benjawan kopím proti proudu. „Ani nevěděla, co se stalo. Pak ji dovlékł tam.“ Velkého krvavého kruhu v trávě na druhém břehu bych si nejspíše všiml i bez Indova upozornění.

„Myslíš, že se sem vrátí?“ zeptal jsem se.

Benjawan pokrčil hubenými rameny. „Zabil tu už čtyři lidi, sáhibe. Možná dostane chuť na dalšího. Návnada by ho mohla přilákat.“

Vzal do náruče kůzle, které vedl na provaze, a obratně po kamenech přeskákával na druhý břeh. Tam zarazil do země kus dřeva a vyděšené mečící zvíře k němu přivázal. Po celou dobu, co to dělal, jsem si pozorně prohlížel temně zelenou stěnu džungle za ním. Ale zatím byly všude kolem slyšet zvuky, jaké jsou v tropických pralesech obvyklé. Křik ptáků, povykování malých opiček a dalších drobných obyvatel džungle. Ze zkušenosti jsem věděl, že když se blíží velký predátor, džungle obvykle děsivě ztichne.

Benjawan dokončil svoji práci a vrátil se ke mně.

„Teď budeme čekat,“ řekl jsem a přikrčil se. „Tohle je dobré místo, druhý břeh máme jako na dlani.“

Opatrně jsem vytáhl vypůjčený bajonet a nasadil ho na hlaveň muškety. Možná měl Benjawan pravdu, možná jsem opravdu měl počkat na vojáky a nepokoušet se lovit lidožravého tygra sám. Ale uvědomoval jsem si, že vojá-

ci by mi asi v džungli moc užiteční nebyli, možná jedině Alastair.

Tušil jsem však, že mladý Skot mi ještě plně nevěří. Nebylo to tak dlouho, co jsme po sobě stříleli, a stále ho možná trápily výčitky, že opustil svoji rodinu v době, kdy ho mohla potřebovat. Ale sám uznal, že jí nejspíše pomůže víc tím, když se pokusí získat za mořem nějaké peníze a současně nebude provokovat úřady svou přítomností. Také dobře věděl, i když o tom nemluvil, že jsem utratil značné peníze, abych jeho rodičům i mladší sestře zajistil bezpečí a ochranu. Navíc jsem zařídil, že malá Elizabeth měla časem odcestovat do londýnské školy, i když ona sama asi nadšením moc nehořela. Napadlo mě...

Z myšlenek mě vyrušil nejasný pocit nebezpečí. Džungle náhle umlkla.

Připravil jsem si zbraň a pohlédl na připoutané kůzle, které se zoufale snažilo přetrhnout provaz. Natáhl jsem kohoutek a znovu si pečlivě prohlédl protější břeh. Benjawan vedle mne byl stejně nervózní, když pozvedl moji pistoli.

Možná tiché zavrčení, možná jen jakési tušení mě zachránilo. Rychle jsem se otočil vlevo a uviděl letící černooranžové tělo a planoucí žluté oči. Tygr nás musel obejít a návnady si vůbec nevšímal. Instinktivně jsem stiskl spoušť a odvalil se stranou. Třeskl i výstřel z Benjawanovy pistole.

Na trávě na břehu říčky jsem se postavil a rozhlížel se po šelmě a po svém indickém průvodci. Benjawan ležel u kmene mohutné palmyrové palmy. Vypadalo to, že ho tygr nezranil, ale zřejmě se udeřil o strom, a přestože mu hlavu chránil turban, ztratil vědomí.

Tygr opustil kryt džungle a vykročil mi naproti. Zastavil se asi deset yardů ode mne a klidně si mě prohlížel, jako by věděl, že prázdnou mušketou ho nemohu ohrozit. Srst na hlavě u levého ucha měl zbarvenou krví, někdo z nás ho tedy

musel zasáhnout, ale nezdálo se, že by si z toho něco dělal. Když se přikrčil ke skoku, napřáhl jsem proti němu bajonet.

„Hej, ty tam! Kočko zatracená!“ přehlušil tiché tygří vrčební vysoký hlas.

Za šelmou stál drobný chlapík v červené důstojnické uniformě a v ruce držel cosi lesklého. Bohužel to očividně nebyla střelná zbraň. Tygr se na okamžik ohlédl, ale pak zřejmě usoudil, že já asi představuji přece jen větší nebezpečí – nebo možná jen lepší oběd.

Červenokabátník švihl rukou a šelma vztekle zavrčela. V boku se jí objevil zaražený malý nůž. Řev však byl spíš plný zloby než bolesti. Tygr se mi konečně přestal věnovat a plyným krokem se rozběhl k novému nepříteli. Ten klidně čekal a v ruce se mu objevil další nůž. Asi pět yardů od něj se šelma odrazila a skočila. Důstojník zlomek vteřiny čekal, než nožem hodil. Pak udělal jen jediný elegantní krok stranou a otočil se bokem, jako toreador, který uhýbá útočícímu býkovi. Tygr ho těsně minul a ztěžka dopadl do trávy.

Rozběhl jsem se k nim, připravený na krutý boj se zraněnou šelmou.

Červenokabátník se však postavil do pozoru a zsalutoval mi.

„Podplukovník Wavesbury? Podporučík John Ferrel, sedmadvacátý pěší. Mám vám odevzdat zprávu,“ oznamoval mi klidně a podával mi jakési zapečetěné psaní.

Ignoroval jsem ho a bodákem opatrně šťouchl do tygra.

„Je mrtvý, pane, nemusíte mít strach,“ informoval mě podporučík, jako by se jednalo o naprostou samozřejmost.

Podíval jsem se na šelmu pozorněji a všiml si kovové střenky vrhacího nože, která mu trčela z pravého oka. Kdybych toho nebyl svědkem, nikdy bych nevěřil, že je takový hod možný.

„Dobrá práce, podporučíku,“ řekl jsem pokoušeje se o stejně nenucený tón, jakým mluvil mladý důstojník, „ale nejprve se musím podívat na svého průvodce.“

„Vypadá to, že mu nic není, pane, zrovna přichází,“ ukázal prstem za mne.

Benjawan k nám vrávoravě kráčel, svůj špinavý turban držel v ruce a třel si bouli na hlavě. Jinak vypadal nezraněn. Na mrtvého tygra hleděl se stejně šokovaným výrazem, jaký jsem musel mít i já.

Otočil jsem se zpět a konečně si pořádně prohlédl svého zachránce. Podporučík byl velmi drobný, nemohl mít víc než pět stop, to znamenalo, že byl o dobrou hlavu menší než já. Zdálo se mi, že má oblečen příliš velký kabát, což ho dělalo ještě menším. Byl také ještě hodně mladý, podle jemného obličejce s šedivýma očima jsem ho odhadoval nejvýše na šestnáct let. Byl hladce oholený, ale to bylo možná dáno tím, že se ještě nejspíš holit nemusel. Pod černým vojenským kloboukem měl pečlivě nasazenou bílou paruku, kterou jsem já osobně nenáviděl a vyhýbal se jí jak čert kříži.

„Musím přiznat, že něco takového jsem ještě neviděl, podporučíku,“ řekl jsem a vzal si od něj list. „V každém případě máte můj dík. Bůhví jak by to bez vás dopadlo.“

„Byla to jen větší kočka, pane, nic to nebylo,“ odvětil Ferrel skromně, ale dmul se při tom pýchou.

Znovu jsem se mu zahleděl do očí. Něco se mi na něm nezdálo, ale neuměl jsem zatím přesně říct co. Asi ale i to, jak rychle uhnul pohledem.

„O vás budou vyprávět v naší vesnici ještě generace, sáhibe,“ vyrušil nás Benjawan, „Ať vás provází Šiva. Uspořádají na vaši počest slavnost. Zbavil jste je strašlivého nepřítele.“

„Omlouvám se, ale to nepůjde,“ zakroutil podporučík hlavou. „Musím se hned vrátit. Měl jsem jen předat podplukovníkovi ten list.“

„To je mi líto, podporučíku,“ odpověděl jsem. „Ale kdybyste se někdy ocitl bez zařazení, ozvěte se. Pro kasárenskou službu je vás škoda.“

„Děkuji, pane,“ Ferrel znovu zasalutoval, „budu na to pamatovat.“

Zabouchal jsem na omšelé dveře pokoje v levném nájemním domě. Zdálo se, že podporučík Ferrel za ta léta příliš nezbohatl.

„Kdo je?“ ozvalo se zevnitř.

„Podplukovník Wavesbury, podporučíku. Potřebuji s vámi jen mluvit.“

„Okamžik, pane, jen se obléknu.“

„Pospíchám, podporučíku,“ odpověděl jsem zavřeným dveřím. „Nevyžadují předpisovou uniformu.“

„Bude to jen okamžik, pane,“ odvětil okamžitě.

I přes jeho ujištění uběhly dobré dvě tři minuty, než zevnitř odsunul závoru a dveře se otevřely. Ferrel vypadal stejně, jak jsem si ho pamatoval z doby před čtyřmi lety. Vlastně úplně stejně, včetně pečlivě nasazené paruky a upnutého příliš velkého kabátu i vesty.

„Není vám zima?“ zeptal jsem se spíš pro sebe.

„Prosím, pane? Rád vás zase vidím,“ zasalutoval.

„I já vás,“ odpověděl jsem. „Guvernér Saunders říkal, že vám po vašem útěku ze zajetí chybí zařazení. Váš regiment již dávno opustil Indii. Požádal jsem tedy o vás.“

„Bude mi ctí, pane,“ odpověděl Ferrel okamžitě.

„Ještě se neradujete, podporučíku,“ krotil jsem jeho nadšení. „Doufám, že vám nevádí sloužit se skotskými vojáky?“

„Nic proti nim nemám, pane,“ pokrčil Ferrel rameny. Gestem bylo díky jeho oblečení sotva znatelné.

„Dobrá, podporučíku,“ pokračoval jsem, „večer se dostavte do taverny u kasáren. Představím vám některé své muže.“

„Váš důstojnický sbor?“

„Mám nyní o důstojníky trochu nouzi. Můj kapitán má malárii a můj zástupce vlastně ani není u armády. Je trochu svérázný, ale na to si zvyknete. Mimochodem, můj kapitán je váš jmenovec, nějaký Henry Ferrel. Není to nakonec váš příbuzný?“

„Spíše ne. Nevím o nikom z rodiny takového jména. Ale může být z nějaké vzdálené větve Ferrelů.“

Podporučík s odpovědí neváhal ani okamžik, doslova ji ze sebe vychrlil. Skoro jako by si ji připravil již předem.

„Inu, dříve nebo později ho poznáte. Mám ještě jednání s guvernérem. Uvidíme se večer.“

Nevím proč, ale podle Ferrelova výrazu bych přísahal, že o setkání se svým jmenovcem vůbec nestojí.

„Je to dost šilený podnik, co ten Clive vymyslel,“ poznamenal Alastair, když jsem mu popsal, co jsem se dozvěděl v guvernéřském paláci. „Líbí se mi. Na *Sassenacha* má odvalu.“ Napil se a pak změnil téma: „A co ten Ferrel, je opravdu tak dobrý, jak jsi vyprávěl? Umí i něco jiného, než jen zabíjet kočky?“

„Uvidíme,“ odpověděl jsem. „Nemyslím, že by ho mogle nechal změknout. Snad bude lepší než Corney. A snad vydrží déle.“

Alastair se ušklíbl a hodil datli ochočenému makakovi, který skákal v taverně ze stolu na stůl a bavil tak hosty. Já i další dva muži u stolu se zasmáli, jak obratně ovoce ve vzduchu zachytil.

„Říká se, ‚o mrtvých jen dobře‘ Davie, ale i z téhle opice by byl lepší velitel. A nemá John něco společného s naším kapitánem Ferrelem? Není to zase tak obvyklé jméno...“

Neurčitě jsem pokrčil rameny. „Také mě to napadlo, ale říkal, že ne. I když se u toho tvářil nějak podezřele. Bůhví

jestli kapitán nemá nějakého nezdárného potomka, o kterém mi neřekl. Ale my o vlku...“

Podporučík John Ferrel totiž právě vešel do zakouřené taverny a vydal se nejkratší cestou k nám. Vstal jsem, abych mu podal ruku.

„Pánové, představuji vám podporučíka Johna Ferrela, od nynějška ze 43. pěšího regimentu. Podporučíku, toto je lord Alastair MacDermott, seržant Alan McAutie a desátník Jock Campbell,“ ukazoval jsem postupně na muže za stolem. „Na seržanta s desátníkem je spoleh, proto je zasvětim do plánu pana Clivea stejně jako vás. A lorda MacDermotta budete poslouchat, jako by jeho rozkazy pocházely přímo ode mne.“

Malý podporučík mi stiskl pravici a poté i Alastairovi.

„Ano, pane,“ přisvědčil, když si sedal.

Nezdálo se, že by mu můj neobvyklý rozkaz ohledně mého zástupce nějak zvláště vadil.

„Nyní, pánové, k věci,“ ztišil jsem hlas a naklonil se k nim. „Pozítří, 6. září, vyrazíme s pěti sty muži, počítaje do toho i našich padesát, a třemi děly přes řeku Palar a obsadíme Arkát. Naváb z Arkátu, Čanda Sáhíb, právě teď obléhá s osmi a půl tisíci muži včetně nějakých Francouzů město Tiruččiráppalli, kde se sotva drží náš spojenec Mohammed Ali, naváb z Tanjore, s podporou pár našich vojáků. V Madrásu není dost vojska, abychom mohli prolomit obléhání přímo, ale pan Clive doufá, že když my budeme v Arkátu, Čandovi čest nedovolí nechat své hlavní město v anglických rukách.“

„Kolik nepřátel nás asi v Arkátu čeká, pane?“ zeptal se Ferrel. Mluvil věcně, nezdálo se, že by měl strach.

„Podle Cliveových informací prý ne víc než tisíc,“ odpověděl jsem. „Ale Čanda má v okolí další ozbrojence a my budeme muset město nejen obsadit, ale hlavně udržet, abychom ho donutili stáhnout od Tiruččiráppalli hlavní síly.“

„A to vše s ani ne pěti sty muži...“ zdůraznil Alastair.

„Ale podařit se to může, musí, jestli se máme udržet v Indii,“ řekl jsem a pozvedl sklenku. „Na vítězství, pánové!“

„Na vítězství!“ zopakovali i ostatní.

Čekal jsem, jak bude podporučík reagovat na místní arak, ale vypil třetinu pohárku, aniž by hnul brvou.

Potom vstal, lehce se uklonil a řekl: „Omlouvám se vám, pánové, mám ještě nějaké soukromé záležitosti. Jestli dovolíte, podplukovníku, vzdálil bych se.“

„To s námi ani nepovečeříte?“

„Omlouvám se, pane, je to naléhavé.“

„Dobrá, podporučíku, jak si přejete,“ přikývl jsem trochu překvapeně.

„Dobrou noc, pánové,“ pozdravil Ferrel.

„Dobrou noc,“ odpověděl jsem, „a nezmeškejte ranní nástup. Musíte poznat muže, kterým budete velet.“

„Rozkaz, pane,“ zasalutoval a vzápětí už byl na odchodu.

„Divný patron,“ poznamenal Alastair, „viděl jsem rampouchy, co měly víc emocí než tenhle skřítek.“

„Myslíš, že by nás mohl zradit?“ napadlo mě. „Že jeho útěk nebyl tak úplně útěk?“

„Podle řeči je to Angličan jak poleno, takže by mě to nepřekvapilo,“ odvětil Alastair.

„Děkuji,“ odpověděl jsem ironicky. „Tvá upřímnost mě hřeje u srdce. Nicméně zařídíte, aby ho někdo do našeho odjezdu sledoval, seržante. Zajímalo by mne, co má tak neodkladného.“

„Aye, pane,“ přikývl McAutie.

Lítostivě si prohlédl nedopitou sklenici a zvedl se, aby splnil můj rozkaz. Velký horal byl oblíbený u místních dětí, které žebrávaly na ulici, takže jistě bude znát někoho, kdo se Ferrelovi nenápadně přilepí na paty.

„K líci zbraň! Namířit! Pal!“

Podporučík Ferrel švihl svým lehkým mečem a čtyřicet mušket vychrlilo oheň a dým. Opičky posedávající po střechách okolních budov se se zděšeným křikem rozprchly na všechny strany.

„Nabíjet! Vojín Lindsay se přestane vybavovat! Od toho tu není.“

Rozhodl jsem se před nebezpečnou výpravou procvičit ostré střelby a současně vyzkoušet i nového důstojníka. Zatím se zdálo, že podporučík nemá vážnější problém zapadnout.

„Vidím, že vaši muži si vedou dobře, podplukovníku,“ poznamenal mladý muž v červené uniformě po mém boku.

„Jsem rád, že jste spokojen, kapitáne Clive,“ odpověděl jsem.

Robertu Cliveovi bylo v té době bez pár dní šestadvacet let, a protože jako většina britských akcí na indickém subkontinentu bude i útok na Arkát probíhat pod taktovkou Východoindické společnosti, měl velet on jakožto její vážený člen. Byl jsem sice starší a u vojska jsem měl vyšší hodnost, ale to tu tolik neznamenal. Někomu by to mohlo vadit, ale já to přešel. Nakonec to celé byl jeho nápad.

„Jak je na tom váš kapitán Ferrel, podplukovníku?“ zeptal se. „Bude se nám hodit každá ruka.“

„Doktor ho ještě nechce pustit, ale měl by nás snad dohonorovat ještě před Arkátem,“ odvětil jsem. „Zato nový podporučík se zatím jeví jako vcelku schopný důstojník.“

„Ano,“ přikývl Clive, „John Ferrel. Příbuzný vašeho kapitána?“

„Nejspíše jen shoda jmen,“ odpověděl jsem neurčitě, protože jsem si sám nebyl zcela jistý. McAutieho malý špeh totiž sledoval mladého Ferrela na marodku, kde prý podporučík nějaký čas meškal, než se vrátil do svého bytu. To bylo vše, jen kvůli tomu se omluvil z večere se svým novým velitelem.

Podle Huntera se na svého jmenovce také vyptával a velmi ho zajímal jeho zdravotní stav. Začínal jsem dost pochybovat, že by se jednalo o pouhou shodu jmen, ale zatím jsem nechtěl nemocného kapitána obtěžovat.

„Doufám, že vaši vojáci nevyplývají příděl munice,“ pokračoval Clive, „obávám se, že budeme potřebovat každou kulku, pomalu každé zrnko prachu.“

„Nemějte obavy, kapitáne,“ opáčil jsem, „zítra budou připraveni s tolika náboji, kolik unesou. Nejdeme do boje poprvé.“

Bylo 6. září 1751 a já seděl v sedle koně ve stínu palmového háje a pozoroval řadu pochodujících vojáků. Madrás jsme opouštěli s pěti sty muži, 200 britských vojáků a 300 sepojų, indických vojáků v britských službách. Byl to prakticky každý, koho bylo možné postrádat. V pevnosti zůstala jen základní posádka. Přemýšlel jsem, kolik z nás se do ní ve zdraví navrátí.

Alastair jel vedle mne, mladý Ferrel pochodoval v čele mé jednotky. Z nějakého důvodu odmítl důstojnické privilegium cestovat v sedle, možná si koně prostě jen nemohl dovolit. Neptal jsem se a on o nic nežádal. Jeho indický sluha však pochodoval mezi skupinkou domorodců, která táhla za vojskem. Zdál se mi povědomý, ale nemohl jsem si vzpomenout, kde jsem muže s šedivým plnovousem a červeným turbanem předtím již viděl. Držel si od ostatních odstup, jako by patřil do jiné kasty a nebyl jen pouhý služebník britského vojáka.

Alastair mezitím upřeně hleděl zpět k Madrásu. Zdálo se mi, že na městském opevnění jsem zahlédl ženskou postavu mávající bílým šátkem.

„Paní Hughesová?“ zeptal jsem se nevinně.

Přikývl s nezvykle vážným výrazem ve tváři. „Nejspíš ji už nikdy neuvidím. A to, i kdybychom se vrátili v pořádku.“

„Jak to myslíš?“ nechápal jsem.

Podal mi list se zlomenou pečeti.

„To přišlo společně s dopisem od Elizabeth. Je to od otce, půl roku staré. Chce, abych se už konečně vrátil. Panství upadá a je mě tam potřeba.“

Pokýval jsem hlavou. „Nejsi sám, kdo už má Indie po krk. Něco ti prozradím. Požádal jsem Huntera, aby nám zajistil loď, než se vrátíme z Arkátu. Nejlépe nějakou poštovní do Egypta. Když to dobře půjde, vojáky pošleme obchodní lodí kolem Afriky a my pocestujeme přes Alexandrii. Ušetříme tak možná i dva měsíce. Na jaře nebo ještě v půlce zimy bychom mohli být doma. Již jsem informoval guvernéra. Moc mu to nevadilo, navzdory nedostatku lidí tu nevidí královské vojáky příliš rád. Mohl bych mu mluvit do úřadování daleko víc, než to dělám.“

„Dík, někdy mám pocit, že mi čteš myšlenky. Nebo možná poštu,“ zasmál se.

„Ale nejdřív musíme přežít tohle malé dobrodružství.“

Po pěti dnech plahočení obtížně schůdnými cestami, často lemovanými hustou dusivou džunglí, a promočení končícím monzunem jsme se konečně ocitli na deset mil od cíle naší výpravy. Od stotisícového města Arkát, kterého jsme se měli zmocnit s pěti sty vojáky.

Cestou mě zaměstnávaly tisíce drobností, které snad ani nepříslušely veliteli regimentu, ale kvůli nedostatku nižších velitelů jsem je musel vykonávat osobně. Od rozpisů hlídek až po řešení nicotných sporů mezi prostými vojíny, podrážděnými mizerným počasím. Na nějaké sledování nového podporučíka mi nezbýval čas ani síly.

Proto jsem byl vcelku rád, když Robert Clive svolal na poledne 11. září všechny důstojníky na poradu před útokem. Věděl jsem, že pravidelně dostává zprávy od svých indických zvěďů a nyní nás chtěl seznámit se situací. A v pozadí zase stál mlčenlivý Ind v mokrých roztrhaných šatech, ušpiněných od bláta, s rukama zkříženými na prsou. Musel zřejmě přeplavat Palar, aby se k nám dostal.

Clive před nás na přenosný stůl rozložil nepříliš podrobnou mapu. Zvenku k nám doléhalo šumění deště a stanovou celtou na plánek sem tam prosáklo pár kapek.

„Plán je jednoduchý, pánové,“ oslovil nás, „jeho provedení již tak jednoduché nebude. Zde, západně od města, je prázdná stará pevnost. Čanda Sáhíb si to neuvědomuje, ale kdo ovládá pevnost, ovládá i město. V noci překročíme řeku a pevnost obsadíme. Moji zvědové mě ubezpečili, že městská posádka nemá ani tisíc mužů, i když několik z nich jsou francouzští dělostřelci plukovníka Dupleixe.“

„A co hlídky, kapitáne?“ nadhodil jsem. „Překvapení musí být dokonalé, pokud by nás napadli na řece, neměli bychom šanci.“

„Nečekají nás,“ odvětil Clive, „a podle Gopana Francouzi pořádají odpoledne dělostřelecké cvičení. Místní vojáci budou cítit, že mají právo na odpočinek, a okolí je nebude zajímat. Navíc v tomto počasí budou chtít být někde pod střechou.“

Pohlédl jsem zkoumavě na zvěďa. Clive pracoval s místními od útlého mládí, tak snad dokázal odhadnout jejich důvěryhodnost. Na mě Gopan působil jako vrah.

„Teď probereme podrobnosti,“ pokračoval Clive. „Ať muži mezitím začnou stavět prámy pro překročení řeky. Musí jich být dost, abychom Palar přepluli všichni najednou. Nemůžeme při tom spoléhat jen na domorodé loďky, které najdeme na břehu.“

„Jste si absolutně jistý, že jste rozuměl dobře?“ zeptal se již podruhé poručík Florentin Bozonnet nesympatického Inda.

Ale Gopan dorazil do Arkátu s listem od samotného Čandy Sáhíba a to už něco znamenalo. I přes otrhané šaty tak jednal s mladým Francouzem s povýšeností šlechtice přímo od navábova dvora.

„Není pochyb, zaútočí přímo na pevnost,“ opáčil Gopan netrpělivě. „Už jsem tu nechal shromáždit celou posádku. Těla těch bílých d'áblů odnesou vody Palary ještě dnes.“

Bozonnet nejspíše pokrčil rameny. Nesdílel Indův optimismus. Stmívalo se rychleji, než by mělo, a černé mraky na východě co chvíli prozářil blesk doprovázený burácením hromu. Déšť před chvílí ustal, ale ve vzduchu byl již cítit další. Domorodí vojáci pověřivě pozorovali blížící se bouřku a tiše si mezi sebou šuškali. Bozonnet si moc dobře uvědomoval, jak vrtkavá je morálka místní domobrany, rekrutované z té nejnižší spodiny, a jak málo někdy stačí, aby se celá armáda obrátila na útěk.

Znovu zahřmělo a francouzský dělostřelec si všiml, jak se některým přicházejícím ozbrojencům chvějí ruce svírající kopí a staříčké doutňákové muškety. Jednomu dokonce vypadl v sílícím větru oštěp z ruky a dlouho rachotil po terakotových schodech vedoucích na hradby pevnosti. Tohle nemůže dopadnout dobře, pomyslel si poručík.

